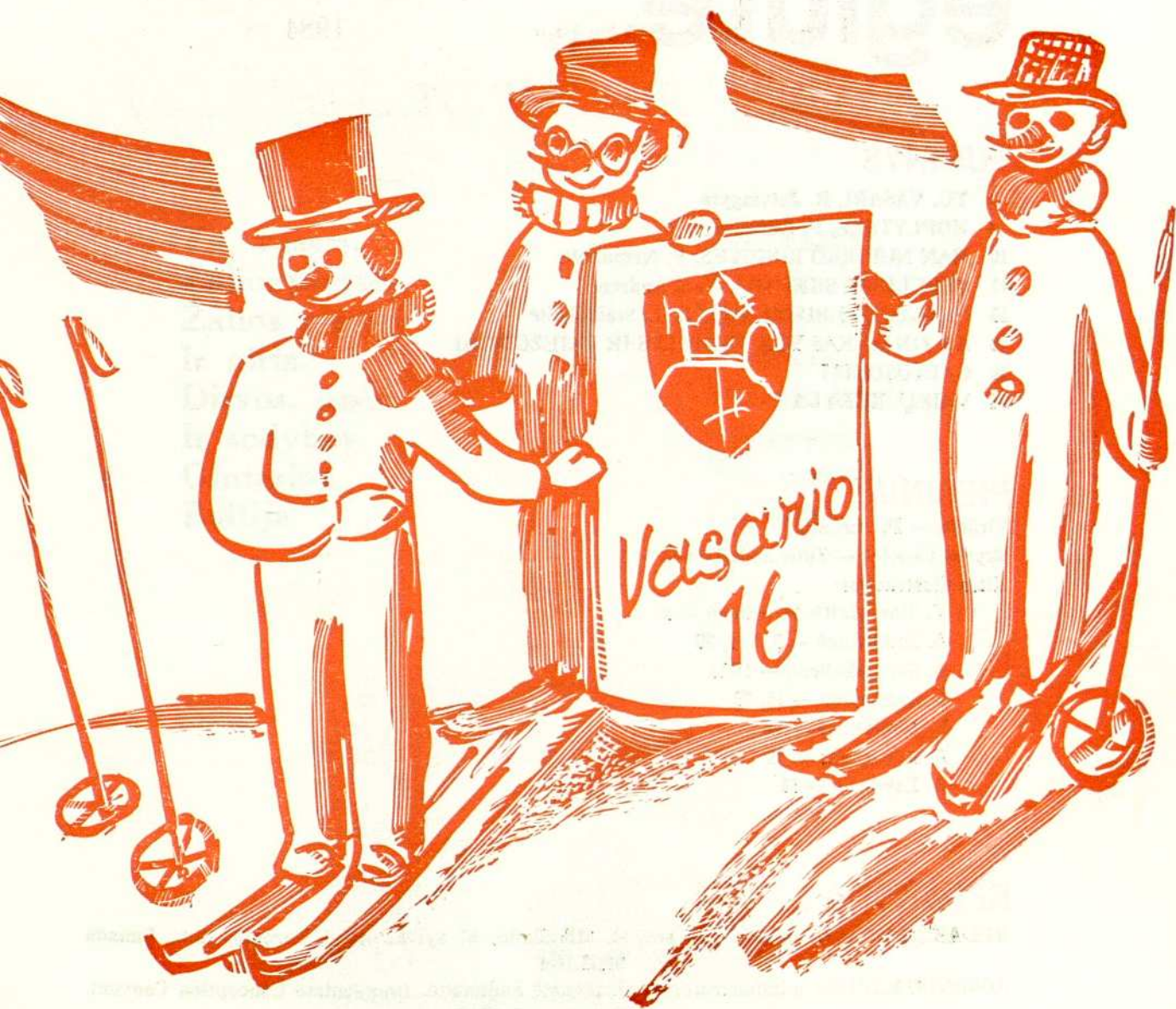

eglutè

1984
VASARIS

TURINYS

- 3 TU, VASARI, R. Jotvingytė
- 4 KOPLYTĖLĖ, P. Razminas
- 10 MAN NUPIRKO ROGUTES, V. Nemunėlis
- 11 CEPELINAS SKRENDĄ, Teta Audronė
- 15 PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS II, L. Stačiokaitė
- 18 AR ŽINAI? KAS YRA PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI
- 20 GALVOSŪKIAI
- 24 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Jurkauskas

Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- V. Stančikaitė-Abraitienė — 3
- A. Sutkuvienė — 5, 7, 9, 25
- A. Skrupskelienė — 11-13
- Z. Sodeikienė — 15, 26
- E. Muliolienė — 24
- A. Kurauskas — 28
- R. Lapšienė — 30

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

TU, VASARI

**Tu, vasari,
Žalios pievos,
Žalios pievos
Ir giria.
Dirvos, upės
Ir sodybos,
Gintarinė
Baltija.**

**Tu, vasari,
Laisvės žygis,
Laisvės žygis
Ir daina.
Dienos brolių
Savanorių
Tu, vasari,
Lietuva!**

KOPLYTĖLĖ

Pranas Razminas

Niekas nežinojo, kada rūpintojėlis atsirado girios gilumoje. Niekas nematė nė kas įtaisė stiklinius langelius, kurie jį saugojo nuo vėjų, lietaus ir sniego. Nežinia nė kieno rankos ant rūpintojėlio koplytėlės uždėjo varinį stogelį.

— Mamyte, ar labai senas miško Dievulis? — klausė Augaičių Beniukas, kai vieną dieną, uogaujant, mama parodė koplytėlę ir liepė sukalbėti poterius.

— Senas, Beniukai. Labai senas. Niekas neatmena, kada jis čia apsigyveno.

— Ar jis, mamyte, nebijo čia vienas? Dieną ir naktį? . . . Čia, mamyte, vilkų yra. Vidury miško baisu vienam, — pasipurtė Beniukas.

— Jis vienas, vaikeli, niekada nebūna. Su juo ir gyvuliukai, ir paukščiai ir drugeliai. Su juo, Beniukai, saulė ir žvaigždės. Ir žmonės labai lanko. Ateina melstis, dėkoti, guostis ir prašyti. . . Matai, net takelis numintas. Labiau siai tai lanko vaikai, eidami ir grįždami iš mokyklos.

— Kai aš eisiu į mokyklą ir aš lankysiu miško Dievulį, — nutarė ir Augaičių Beniukas.

Ir tesėjo. Rudenį, jis, pirmo skyriaus mokinys, dažnai suko iš kelio pas rūpintojėlį. Dažnai ir lauktuvių nunešdavo. Tai suskintų kačpėdėlių, tai marga, iš strazdo sparno iškritusią plunksną, su kuria skirtis jam buvo nelengva...

— Aš tau, Dievuli, atnešiau plunksną. Bet nepamesk. Ji graži. Žiūrėk, kokia marga, — sukinėjo pirštuose Beniukas, rodydamas dovaną.

Beniukas Augaitis dažnai meldėsi. Daugiausia prašydavo duonos. Jam visada būdavo baisu, kai mamytė sakydavo:

— Iš šių miltų jau paskutinis kepimas. Ką darysim?..

Beniukui rodės — jei nėra pieno, ar mėsos, tai nieko. Jų dažnai nebuvo. Bet, ne duonos! Saugok, Viešpatie!

Praėjo nemažai metų. Beniukas jau senokai baigė mokyklą. Jis išaugo stambus, stiprus vyras. Žmonės nustojo jį vadinti Augaičių Beniuku. Dabar jis Benys Augaitis, ir jo sūnus, kurio vardas buvo taip pat Beniukas, ėjo ton pačion mokyklon.

Mažasis Beniukas taip pat dažnai suko iš kelio. Ir jis ėjo pas rūpintojėlį prašyti tėtei ir mamai sveikatos ir kad niekada nepritrūktų duonos...

Slinko metai. Keitėsi į mokyklą einančių vaikų veidai. Tačiau, visų jaunųjų dienos panašios. Į mokyklą, ar namo eidami, vaikai rasdavo laiko ir paisdykauti ir vieni kitiems išdaigų prikrėsti.

Žiemą, murdėsi snieguose ir svaidėsi sniego gniūžtėmis, žaisdami "karą".

Vienas sniego mūšis įvyko prie koplytėlės. Visi kovėsi narsiai. Neatsiliko ir Augaičių Beniukas.

Pasitaikė, kad Beniuko paleista sniego gniūžtė atsimušė į koplytėlės langelio stiklą. Suskaldė į gabalėlius. Draugai užmiršo narsumą, nusigando ir ėmė šaukti:

— Augaitis! Benius sudaužė koplytėlę!.. Augaitis! Pasakysim tavo tėvams. Pasakysim! Pasakysim! Tu tyčiomis! Tyčiomis...

Beniukas nusiminė. Jam buvo graudu ir labai labai nesmagu.

Be nuotaikos, nuo visų atsilikęs, jis parėjo namo. Jo ausyse vis dar skambėjo:

— Pasakysim, pasakysim... Tu tyčiomis...

Beveik nieko nevalgęs, jis atsigulė. Miegojo nerami. Iš ryto, į mokyklą Beniukas ruošėsi sunkia širdimi.

— Juk vistiek tėtė ir mama sužinos, kas išmušė koplytėlės lango stiklą. Bet, kaip pasakyti?...

Berniukui pasidarė dar sunkiau, kai jis nunešė iš sidabru blizgančio popieriaus iškirptą žvaigždę, koplytėlei papuošti. Jis pamatė, kad rūpintojėlio kojos užpustytos...

Praėjo keleri metai. Buvo vasaros pradžia.

— Tėveli, kas ten ūžia? Plento pusėje. Gal užbėgti ant kalniuko ir pažiūrėti? — klausė Beniukas.

— Ne, sūnau, neik. Tai rusų tankai laužo mūsų kelius, atnešdami sunkius laikus. . .

— Bet, čia Lietuva, ne Rusija.

Beniuko tėtis sunkiai atsiduso. Vasara buvo sunki ir liūdna.

Rudenį, Beniukas vėl ėjo į mokyklą. Dabar jis jau suprato, kas įvyko. . .

Vieną vakarą, kai Beniuko tėtis pasiėmė šautuvą ir žengė pro duris, vaikas paklausė:

— Kur, tėveli?

— Nesirūpink, sūnau. Būk geras mamytei ir klausyk mokytojo.

— Gerai, tėveli. Bet ir tu saugokis.

— Neužmiršk, sūnau, aplankyti koplytėlės.

— Ne. . .

Praėjo ruduo. Buvo pusiaužiemis. Benį Augaitį žmonės minėjo dažnai. Vieni jo vardą tarė pagarbiai, kiti buvo pilni neapykantos. Bet, kur jis yra — nežinojo niekas, net namiškiai. . .

Vieną vasario mėnesio rytą, girios gilumoje, žmonės girdėjo šautuvų tratėjimą.

Į mokyklą vaikai slinko pamažu, tylėdami. Buvo bangu. Ir Beniukas ėjo susimąstęs. Galvojo apie pasunkėjusius laikus ir didelius rūpesčius.

— Kaip gerai būtų, kad tėtis būtų namie, — galvojo jis. — Tokią šaltą dieną, tėtis tikrai į mokyklą pavėžėtų. Dar ir kitų vaikų pilnas roges prisisodintų. . . Jau ir pušynas, — nė nepajuto, kaip pats sau, garsiai pasakė Beniukas.

Už pušyno, tuoj ir takelis į koplytėlę. . .

— Nors trumpai, sustosiu pasimelsti, — galvojo Beniukas.

Jis truputį atsiliko ir išsuko iš kelio. Už kelių žingsnių koplytėlė. . .

— O, Dieve! — šnabždėjo vaikas, — žmogus. . . Tėtis kailinukai. . .

— Tėveli! Tėveli! Kelkis. Čia šalta. Susirgsi!

Beniukas pridėjo prie tėvo veido ranką. Beniaus Augaičio veidas buvo šaltas. . .

Palikęs tėvą, Beniukas parbėgo namo.

— Mamyte! Mamyte! Tėvelis prie koplytėlės!

Kai motina su sūnum atbėgo pas rūpintojėlį, Augaičio ten jau nerado. . .

Kitą rytą, į mokyklą Beniukas ėjo tylus. Jis galvojo:

— Kur dabar mano tėtė? Mama sako, kad draugai jį paslėpė nuo priešų. Bet kur? . . . Turbūt tik miško Dievulis žino. . .

MAN NUPIRKO ROGUTES

Vytė Nemunėlis

(Trijų vaikų deklamacija)

Pirmas:

**Man nupirko rogutes —
Nemažas, nedidutes:
Su jomis juokai menki —
Galim sėstis nors penki!**

Antras:

**Man nupirko rogutes —
Nemažas, nedidutes:
Jų ilgumas — net baugu! —
Pėdų dvidešimt ilgų...**

Trečias:

**Man nupirko rogutes —
Nemažas, nedidutes:
Plaukia sniegu kaip žuvis —
Šimtas kiškių nepavys!**

Visi trys:

**Tai mes turim rogutes —
Nemažas, nedidutes.**

CEPELINAS SKRENDA

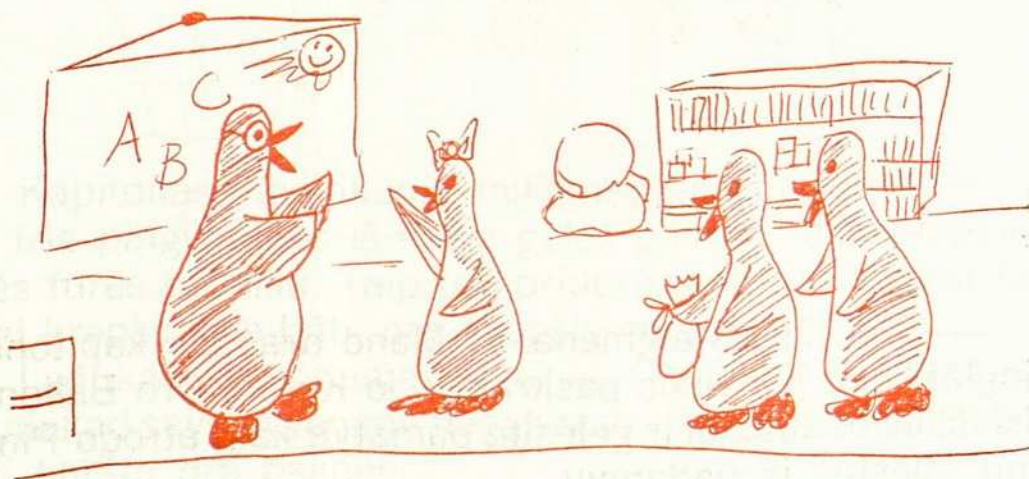
Teta Audronė

Panelė Pingvinaitė pasveikino visus mokinukus grįžusius po švenčių į mokyklą, ypatingai Cepeliną, kadangi jo taip ilgai nebuvo.

— Cepelinai, mes tavęs labai pasiilgom. Tu mums papasakok apie tavo kelionės nuotykius. O po tavo pasakojimų, aš jums turėsiu didelę staigmeną.

Visi mokinukai suplojo sparneliais ir ragino Cepeliną greičiau pasakoti, kad išgirstų apie panelės Pingvinaitės staigmeną.

Po pasakojimų Cepelinas atrišo maišelį ir išdalino draugams saldainiukus iš Amerikos. Tie saldainiukai buvo tokie, kuriais švilpti galėjai. Žinoma, visiems pingvinukams labai patiko, ir klasėje pasidarė truputį triukšminga. Po kurio laiko mokytoja nuramino mokinukus, sušaukė į ratelį ir tarė:

—Šį šeštadienį aš jūsų tėvelių paprašysiu, kad jus visus nuvežtų į miesto parko aikštę. — Ir daugiau nieko nesakė. Cepelinas paklausė: — Bet kas ten bus? Mes visą laiką tame parke žaidžiam.

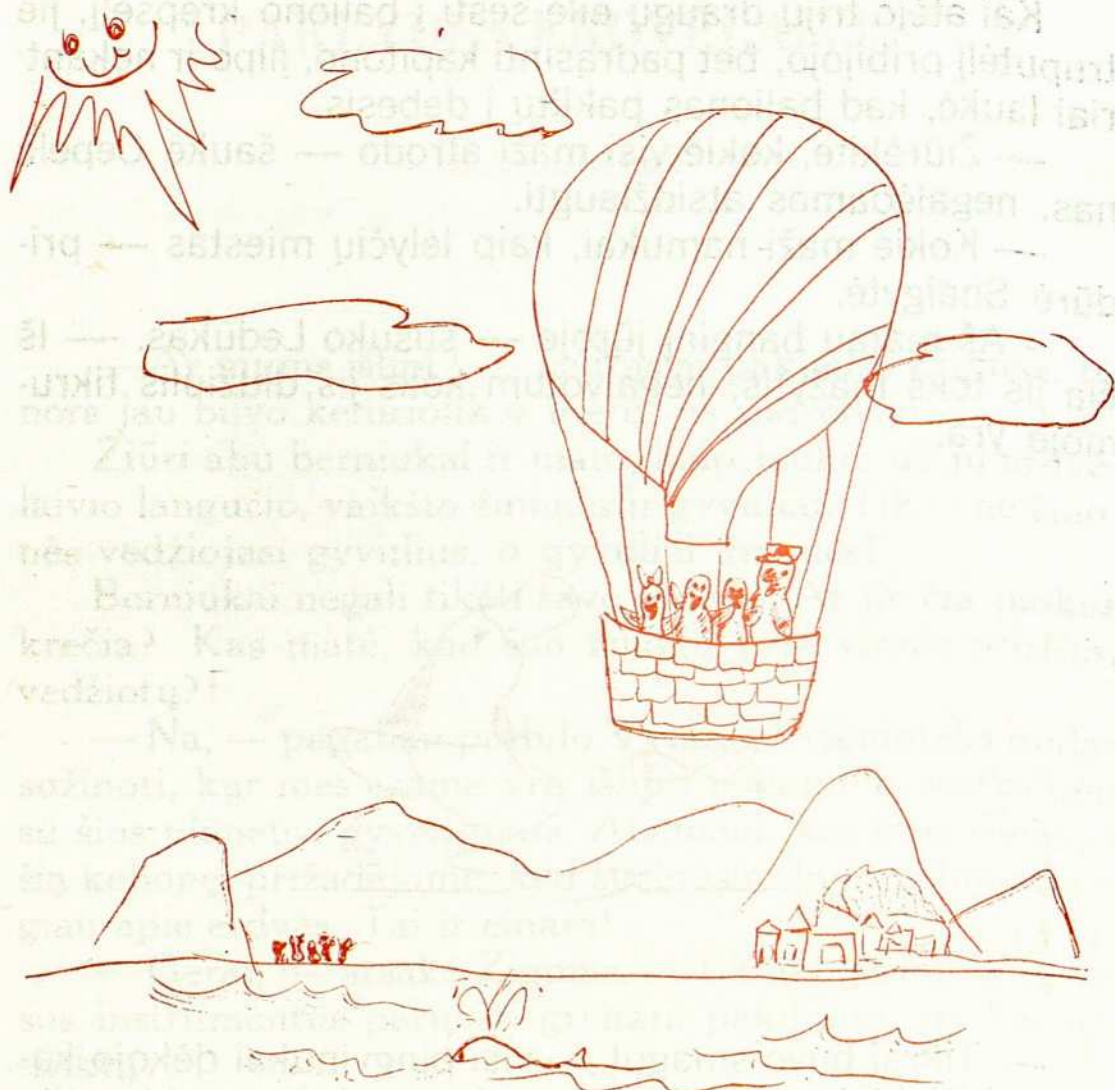
Mokytoja paslaptinai nusišypsojo ir vistiek daugiau nieko nesakė, tik pridėjo — pamatysite vaikučiai. O dabar toliau pasimokinkime raidutes. . .

Visi pingvinukai vos galėjo sulaukti šeštadienio. Klausinėjo tėvelių kame čia reikalas, bet ir tie nieko nesakė, tiktai — Pamatysite!

Pagaliau atėjo šeštadienis ir visi subruzdėjo į Parko aikštę. Ir netikėsite ką ten pamatė. Ogi pripūstas milžiniškai didelis karšto oro balionas. Prie baliono stovėjo Panelė Pingvinaitė ir kalbėjosi su baliono kapitonu. Pamačiusi vaikus, tarė:

— Štai jūsų staigmena. . . Mano draugas kapitonas Pinglakūnis, jus visus paskraidys jo Karšto Oro Balione. Visi iškilsite aukštai ir galėsite pamatyti kaip atrodo Pingvinų Miestas iš padangių.

Kapitonas Pinglakūnis vaikams paaiškino, kad jis tik po tris pingvinukus iš karto galės paimti. Kiti laukdami eilės turės pažaisti. Taip pat pridūrė, kad turės labai ramiai krepšiukyje būti, nes krepšis nelabai didelis.

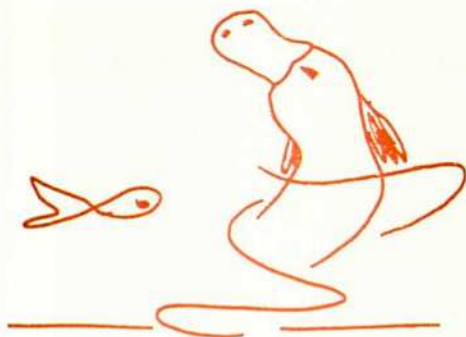
Ledukas šypsodamas tarė — Čia tikrai staigmena! Aš niekad savo gyvenime negalvojau, kad galėsiu paskraidyti karšto oro balione.

Kai atėjo trijų draugų eilė sėsti į baliono krepšelį, jie truputėlį pribijojo, bet padrąsinti kapitono, įlipo ir nekantariai laukė, kad balionas pakiltų į debesis.

— Žiūrėkite, kokie visi maži atrodo — šaukė Cepelinas, negalėdamas atsidžiaugti.

— Kokie maži namukai, kaip lėlyčių miestas — pridūrė Snaigytė.

— Aš matau banginį jūroje — sušuko Ledukas. — Iš čia jis toks mažytis, negalvotum koks jis didžiulis tikrumoje yra.

— Tikrai buvo smagu! — visi pingvinukai dėkojo kapitonui Pinglakūnui. Ačiū už padangių kelionę. Mes tikrai nesitikėjom šitokios staigmenos.

— Man irgi buvo smagu jus paskraidyti, — atsakė kapitonas. — Jūs visi buvote labai geručiai ir manęs klausėte. — Tada įlipo atgal į balioną ir pakildamas į padanges pamojavo pingvinukams ir dar kartą šūktelėjo: — Sudiev, pingvinukai!

Panelė Pingvinaitė pakvietė visus mokinukus ir jų tėvelius pas save išgerti karštos kakavos ir užkasti žuvinių sausainiukų.

Visi pingvinukai nutarė, kad tai buvo smagiausia staigmena kurią bet kada buvo turėję.

PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS

II

Linda Stačiokaitė

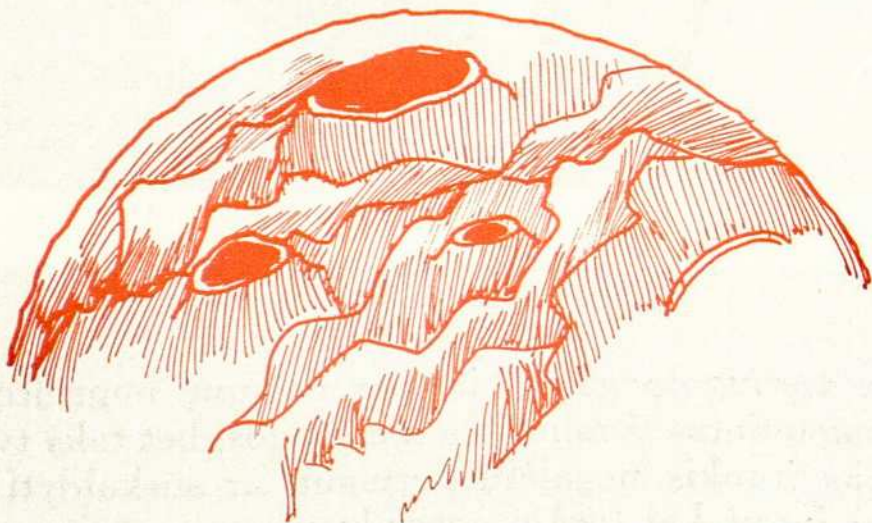
— Ar mums išlipti? — nedrąsiai paklausė Zigmas. Ir, nors jau buvo keturiolikos metų, jis sudrebėjo.

Žiūri abu berniukai ir mato, kaip lauکه, už jų erdvėlaivio langučio, vaikšto žmonės ir gyvuliai. Tik — ne žmonės vedžiojasi gyvulius, o gyvuliai žmones!

Berniukai negali tikėti savo akimis. Ar jie čia juokus krečia? Kas matė, kad šuo žmogų prie virvės pririšęs, vedžiotų?!

— Na, — pagaliau prabilo Vytas, — vienintėlis būdas sužinoti, kur mes esame yra išlipti ir bandyti susikalbėti su šios planetos gyventojais. Atsimeni, kai mus išleido į šią kelionę, prižadėjome, kad sužinosim kiek galima daugiau apie erdves. Tai ir einam!

— Gera, — atsakė Zigmas, — tik gal geriau būtų visus instrumentus paruošti greitam pakilimui, jei kas atsitiktų...

Berniukai jau buvo pasiruošę išlipimui. Abu dėvėjo ryškiai oranžinius erdvinius kostiumus, kad vienas kitą galėtų lengvai matyti. Kostiumai turėjo ilgus užtrauktukus, kurie prie kaklo užsikabino ant kilpos. Berniukai taip pat nešiojo ilgus, juodus botus ir ypatingą šalną.

Šalmas apsaugojo galvą, jei per nelaimę nugriūtų. Jis buvo pagamintas iš minkštos medžiagos, bet toks tvirtas, kad joks įrankis negalėtų perpiauti ar suskaldyti. Ant nugaros berniukai turėjo specialų prietaisą kvėpavimui.

Rankas dengė storos pirštinės, kad kokios nuodingos dulkės jų nesužalotų.

— Ar jau pasiruošęs? — prabilo Vytas. — Tai lipam.

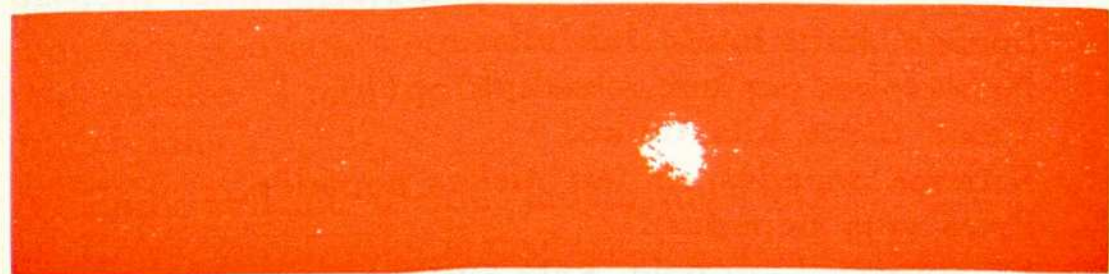
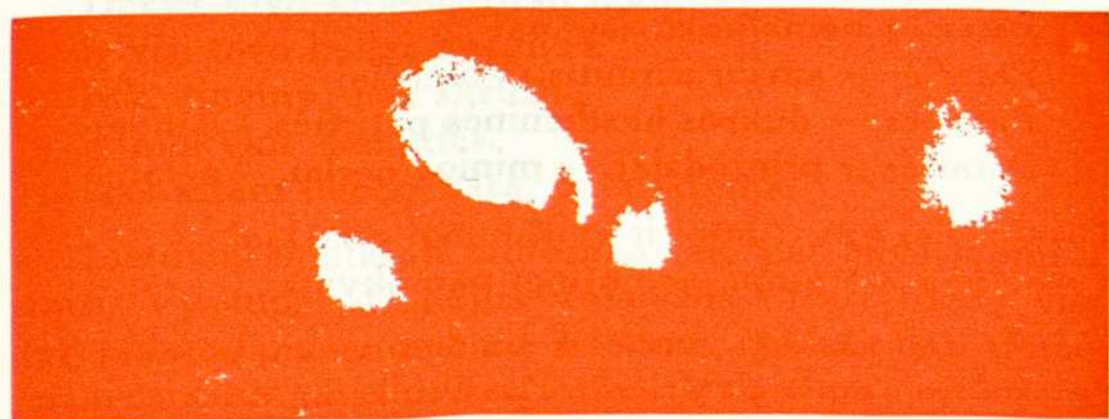
Nulipę kopetėlėmis žemyn, jie greit apsisuko, nes turėjo lipti atbuli. O kai apsisuko, — žiūri — nieko nebesimato! Nei žmonių, nei gyvulių! Nieko nėra — tik dulkės!

— Kas čia, pagaliau, darosi? — sušuko Zigmas, susijaudinęs. — Juk aiškiai pro langą matëm žmones ir gyvulius!

— Čia tikrai kas nors buvo, — pritarė Vytas. — Ir namų matëm. O čia, va, guli plyta, tokios pat rūšies, kaip tos iš kurių namai buvo pastatyti. . . Tikrai kažkas keisto čia darosi!

Zigmas pravėrė lūpas jam atsakyti ir — staiga suriko. Žemė atsivėrė ir abu berniukai dingo dulkėse.

(Bus daugiau)

KAS YRA PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Kiekviena tauta turi savo patarles ir priežodžius. Patarlės ir priežodžiai yra **tautosakos** dalis. Juos sugalvoja paprasti žmonės, ne kokie rašytojai ar išminčiai. Patarlės ir priežodžiai trumpai išreiškia žmonių išmintį.

Štai ką įvairios tautos sako apie patarles:

Patarlės nemeluoja. Ispanai

Patarlė — amžių išmintis. Vokiečiai

Patarlės — dukros kasdieninės patirties. Olandai

Patarlės ir priežodžiai — minios perlai. Anglai

Priežodžiai yra trumpi ir reikšmingi posakiai.

Patarlės yra trumpi, išmintingi pamokymai.

Ar gali atskirti, kurie iš šių lietuviškų posakių yra priežodžiai, kurie patarlės? Paaškind, ką reiškia, ar ką pamoko.

Nusigando, kaip šuo, kiškį pamatęs.

Sprogo, kaip muilo burbulas.

Neperšokęs per upę, nesakyk op!

Viena diena kitą moko.

Kitiems nepadėsi, ir tau niekas nepadės.

Prieš vėją nepapūsi.

Džiaugiasi, kaip pelė, katę sutikus.

Smulkioji tautosaka, kuriai priklauso patarlės ir priežodžiai, yra labai sena literatūros rūšis. Rašytojai užrašė šiuos žmonių perliukus. Sindostaniečiai, persai, arabai, asirai, babiloniečiai ir senovės žydai mėgo ir rinko patarles ir priežodžius.

Sumerai buvo pirmieji žmonės, kurie išmoko rašyti. Jie gyveno maždaug ten, kur yra dabartinis Irakas. Jų pirmieji raštai yra 5200 metų senumo. Sumerai rašė ant minkšto molio plokštelių smaila lazdele. Jų raštas vadinamas kyliaraščiu. Mokslininkai, atkasę tas plokšteles, gali skaityti senovės sumerų patarles. Štai viena jų:

**Tas, kuris turi daug sidabro, yra patenkintas;
tas, kuris turi daug grūdų, yra sotus;
tas, kuris nieko neturi, ramiai miega.**

Senovės hebrajai surinko visą knygą patarlių, kuri yra Senojo Testamento dalis. Tos patarlės moko žmogų, kaip gerai gyventi.

**Daryk savo kojoms tiesų taką,
ir visi tavo keliai bus tikri.
Eik, tinginy, pas skruzdę
ir mokykis išminties.
Kas kitam duobę kasą, pats įkrenta.**

Lietuvių smulkioji tautosaka taip pat labai įdomi ir įvairi. Vyskupas Motiejus Valančius (1801-1875) visą gyvenimą rūpinosi žmonių švietimu. Jis taip pat domėjosi lietuvių tautosaka ir ją rinko. Valančius surinko arti 1500 priežodžių, patarlių ir posakių. Nuo Aušros laikų lietuvių tautosaka yra renkama, spausdinama ir studijuojama. Garsus lietuvis rašytojas Tumas-Vaižgantas taip pasakė "Lietuvių tautosaka žėri perlais, spindi deimaniukais".

**Žodis žvirbliu išlekia, jaučiu sugrįžta.
Kokia galva, toks ir protas.**

paruošė Laima Underienė ir Donata Puterienė

I. PATARLĖS

Šios patarlės ne vietoj suplyšo! Sujunk žodžius teisingai ir atspėsi patarles.

1. Duzu ikiuv ydam asnėv ienonep agausi.
2. Kos aunen ori kit amnel inkėk.
3. Neg irkdi eno sbeva karo.

II. KUR RASTUM?

Kur rastum šiuos daiktus? Sujunk daiktą su vieta.

Daiktas

avietė

briedis

daigas

erškėtis

grūzdintuvas

katilas

klevas

nendrė

irklas

žuvėdra

Vieta

virtuvėje

miške

darže

laive

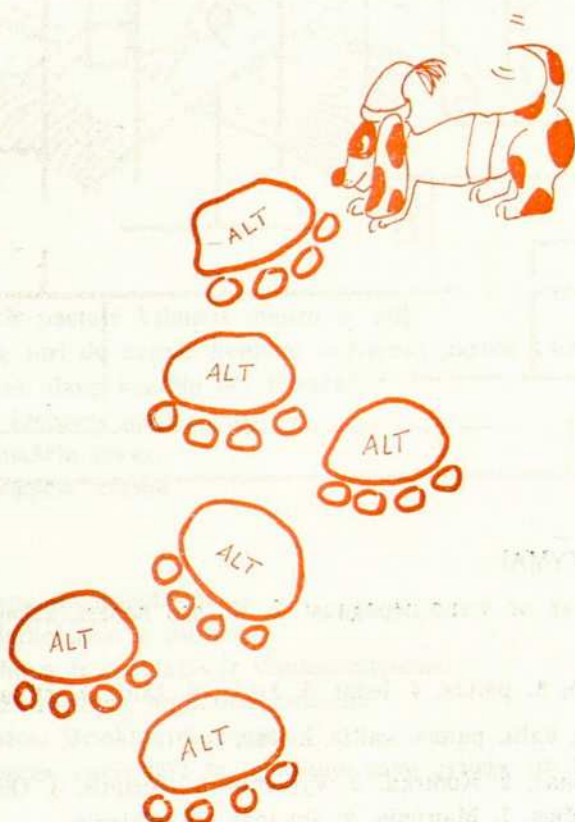
pajūryje

III. Pakeisk duoto žodžio vieną raidę, kad gautum naują žodį.

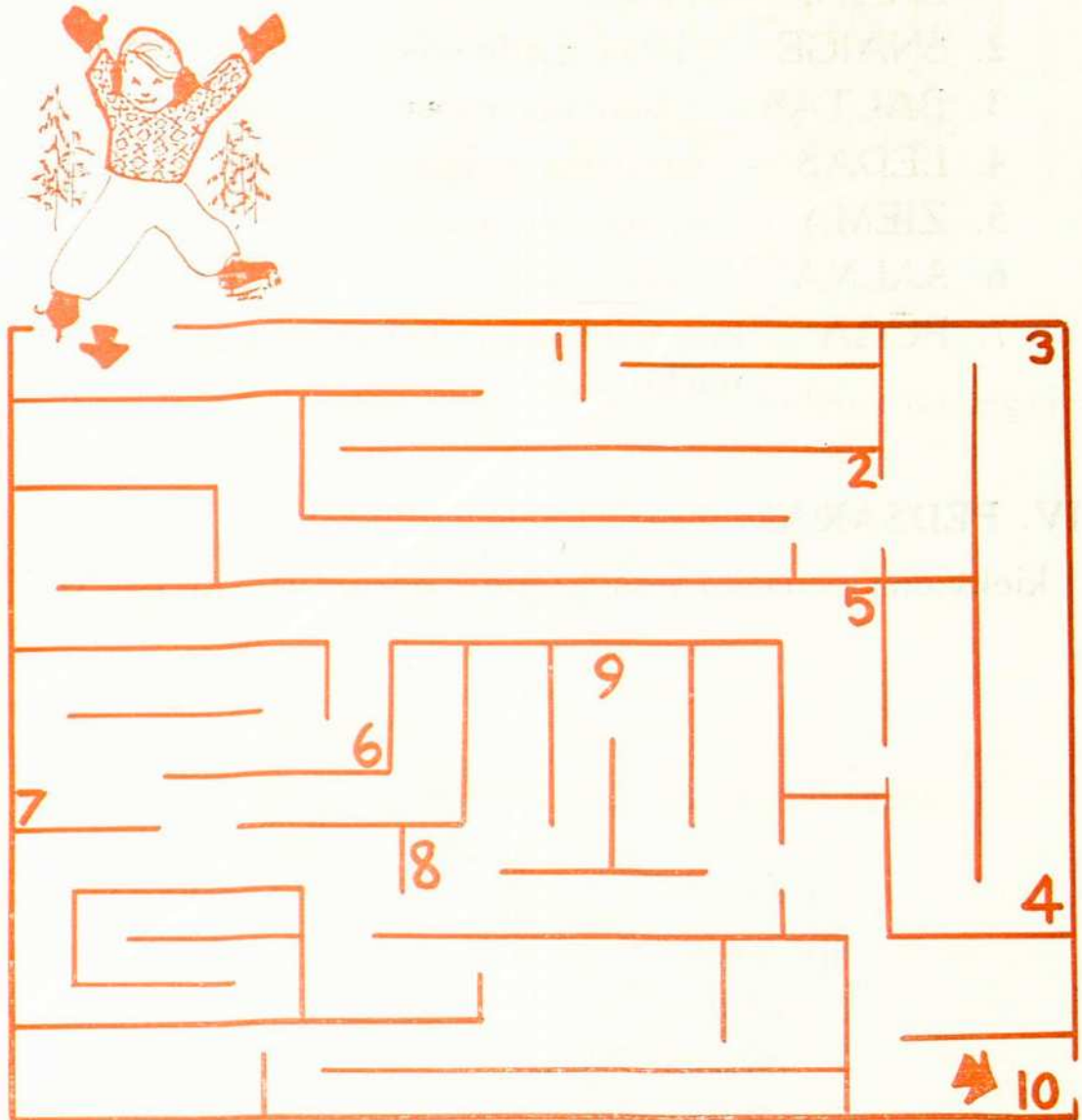
1. ŠALTIS — mažas laivelis
2. SNAIGĖ — lėtas gyvūnėlis
3. BALTAS — žieminis rūbas
4. LEDAS — vasarinis valgis
5. ŽIEMA — mauni ant piršto
6. ŠALNA — vėsus oras
7. PŪGA — kas atsitinka nukritusiems lapams miške

IV. PĖDSAKAI

Į kiekvieną pėdsaką įrašyk žodį, kuris turi raides ALT.

V. Parodyk Algiukui čiūožimo taką pagal duotus skaičius.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

I. 1. Du zuikiu vydamas nė vieno nepagausi. 2. Ko sau nenori, kitam nelinkėk. 3. Negirk dienos be vakaro.

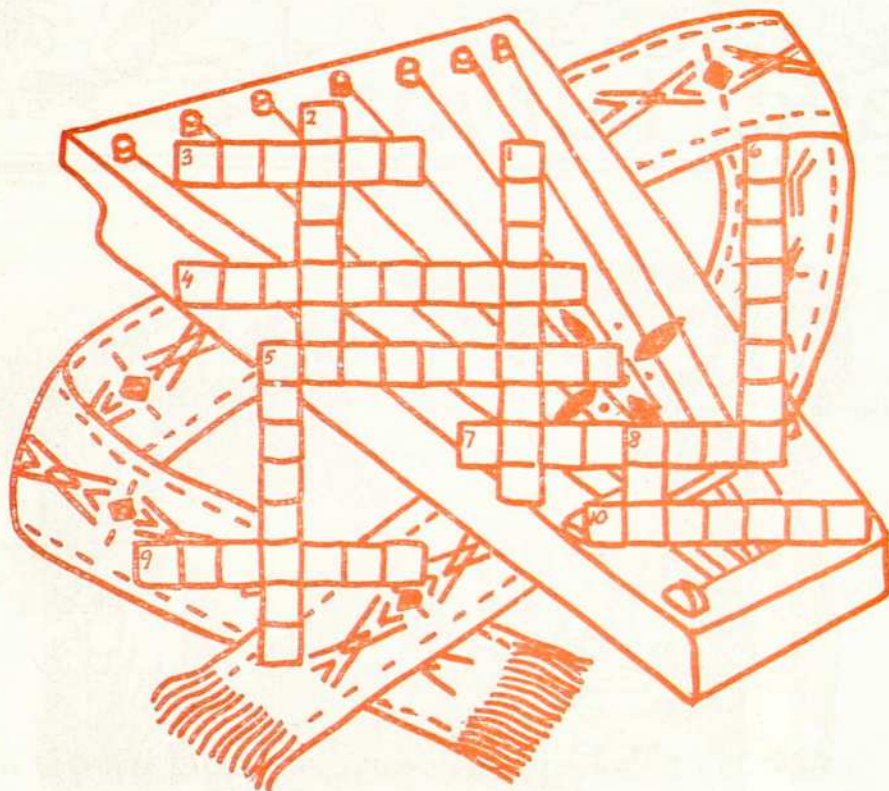
III. 1. valtis, 2. sraigė, 3. paltas, 4. ledai, 5. žiedą, 6. šalta, 7. pūna.

IV. balta, šalta, malti, kalti, paltas, valtis, kaltas, ir t.t.

VI. Žemyn: 1. Gediminas, 2. Kudirka, 5. Vytautas, 6. Kęstutis, 8. Ona. Skersai: 3. Birutė, 4. Čiurlionis, 5. Valančius, 7. Maironis, 9. Smetona, 10. Kalanta.

VI. ŽYMIŲ LIETUVIŲ KRYŽIAŽODIS

Paruošė Stasė Normantaitė

ŽEMYN:

1. Kunigaikštis, kuris pastatė Vilniaus miestą ir pilį.
2. Tą pačią pavardę turi du žymūs lietuviai — vienas parašė Lietuvos himną; kitas, vardu Simas, daug kentėjo dėl laisvės.
5. Pats žymiausias Lietuvos kunigaikštis.
6. Žymiausio kunigaikščio tėvas.
8. Žymiausio kunigaikščio žmona.

SKERSAI:

3. Vaidilutė, kuri tapo kunigaikštienė.
4. Žymus lietuvis dailininkas ir muzikas.
5. Vyskupas, kuris buvo ir rašytojas ir visuomenininkas.
7. Poetas, vadinamas Lietuvos atgimimo dainiumi.
9. Lietuvos prezidentas, išrinktas du kartus.
10. Didvyriškas studentas, kuris 1972 m. paaukojo savo gyvybę už Lietuvos laisvę.

(Atsakymai psl. 22)

LIETUVA IR AŠ

Rašo V. Kudirkos lit. mokyklos mokiniai Otavoje, Kanados sostinėje.

Lietuva — mano tėvelių gimtasis kraštas. Jis yra prie Baltijos jūros. Tėveliai man daug pasakojo apie Lietuvą. Jos sostinė — Vilnius. Kiti man žinomi miestai: Kaunas, Klaipėda, Palanga ir dar daug kitų. Žmonės ten ypatingom progom dėvi tautinius rūbus. Jie spalvingi ir gražūs. Aš gimiau Kanadoje ir esu Kanados lietuvaitė. Aš taip pat turiu tautinius rūbus.

Lina Radžiūtė, 13 m.

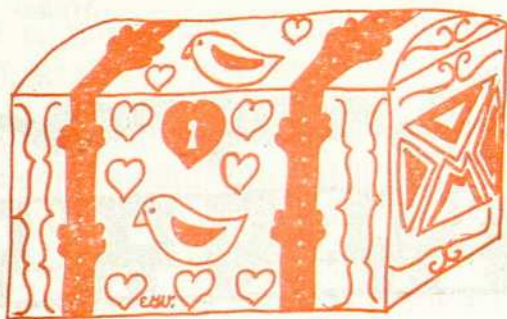
Dabar Lietuva yra nedidelis kraštas. Senovėje ji buvo didelė ir galinga. Lietuvos sostinė — Vilnius. Jis yra didelis ir gražus miestas. Lietuva dabar rusų pavergta. Bet ji vėl bus laisva!

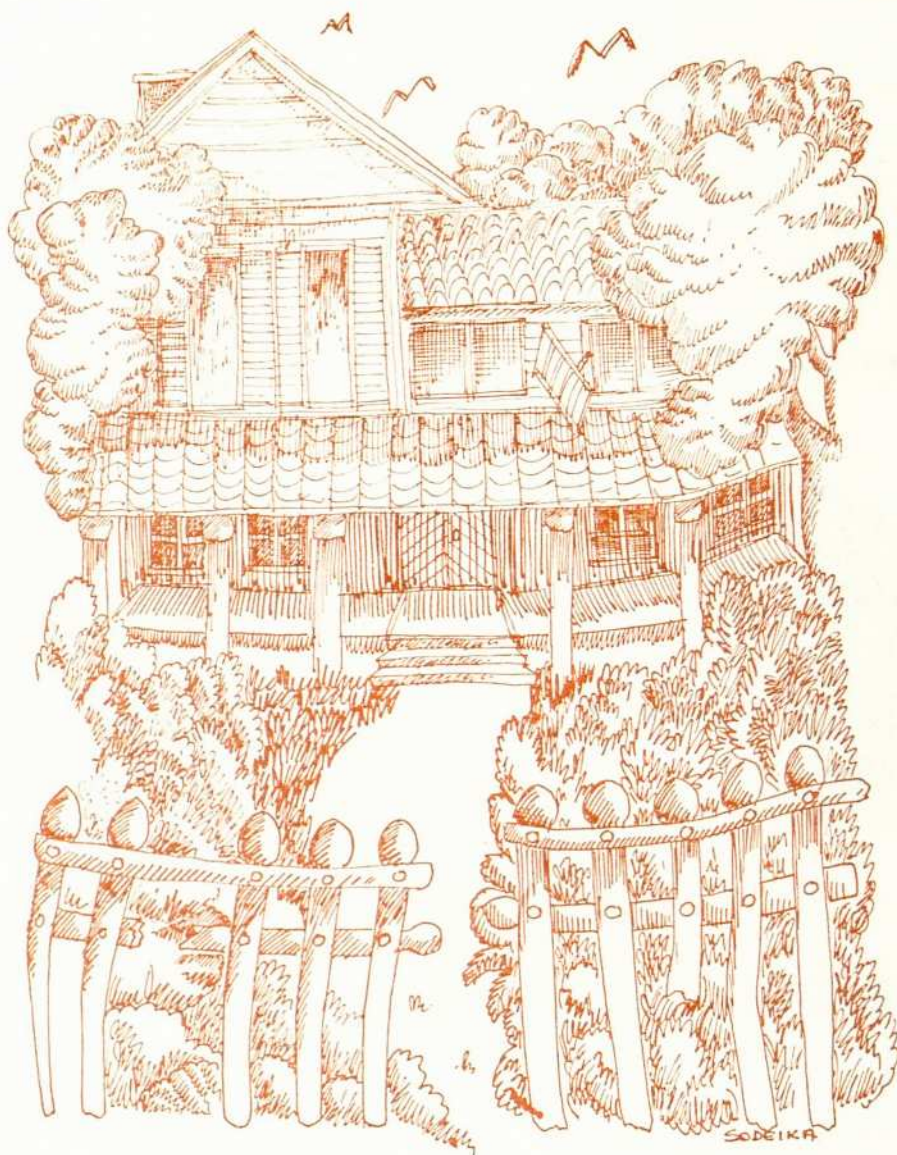
Erikas Jurgutis, 13 m.

Mano tėveliai gimė Lietuvoje. Ten visi kalba lietuviškai. Lietuvą dabar valdo rusai. Ten negalima viešai kalbėti apie Dievą. Komunistai tokius tremia į Sibirą. Ten beveik visos moterys turi tautinius drabužius. Jie yra skirtingų spalvų ir labai gražūs.

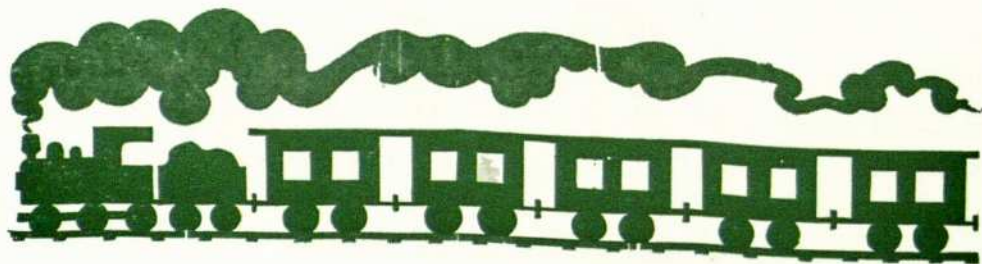
Daiva Jurkutė, 11 m.

Mano mamytės šeima per karą turėjo palikti Lietuvą, nes ją pavergė rusai. Mamytė į Kanadą atvyko iš Vokietijos. Ji sako, kad Lietuvoje buvo labai gražu. Aš labai norėčiau pamatyti Lietuvą.

Stepas Jurgutis, 12 m.

MANO SANTYKIS SU LIETUVYBE

Nuo pat mažens mano tėvai mane moko, kad esu lietuvaitė ir visados ja būsiu. Jie mane augino su visais papročiais ir lietuvių šeimų veikla. Tikrai nežinau ar tai yra todėl, kad buvau užauginta taip ir man buvo įkalta į galvą, ar todėl, kad kai pradėjau bręsti pati apsisprendžiau, bet mano santykiai su lietuvybe yra labai geri.

Kai buvau maža, man nepatikdavo visos lietuviškos pareigos. Turėjau lankyti mokyklą šeštadieniais ir negalėjau žiūrėti televizijos. Pamokos turėjo būti paruoštos ir negalėjau eiti žaisti su draugėmis, kol nebuvo paruoštos. Turėjau skautų susirinkimus, į kuriuos turėjau eiti ir negalėjau kuo greičiau grįžti namo ir eiti į lauką žaisti.

Kai pradėjau bręsti, mano lietuviai draugai pradėjo man daugiau rūpėti. Bet dar vis mano angliškasis gyvenimas buvo svarbesnis.

Dabar man yra visai kitaip. Negaliu sakyti, kad man labai patinka mokykla, bet vistiek man daug geriau negu būdavo. Mano lietuviai draugai užima labai didelę vietą mano gyvenime. Su jais užaugau. Prie jų priartėjau. Su jais galiu daug daugiau dalytis ir daryti negu su savo amerikiečiais draugais. Mano amerikiečiai draugai toli gražu taip nerūpi, kaip man rūpi mano lietuviai draugai. Jie man yra kaip mano antra šeima.

Mano lietuvybė man yra labai didelis dalykas. Aš ja džiaugiuosi. Nė vienas iš mano kitų draugų neturi to, ką aš turiu. Jie negali suprasti, kas man yra lietuvybė.

Aš manau, kad kuo toliau, tuo labiau tobulės mano lietuvybė. Daugiau lietuvių pažinsiu, daugiau lietuvių kolonijų matysiu. Kai tekėsiu, tai tik už lietuvio. Ir mano vaikai mokės lietuviškai, net jeigu aš juos turėsiu mokyti pati.

*Audra Veitaitė
Bostono lituanistinė mokykla*

BUVAU LIETUVOJE

Praeitą vasarą man buvo proga nukeliauti į Lietuvą. Mes visi žinome, kad Lietuva yra valstybė, kurioje gimė mūsų tėveliai, bet kartais atrodo, jog Lietuva yra taip toli, gal net kitoje planetoje. Man taip vis atrodė. Tačiau po praeitos vasaros išpūdžių ta nuomonė pasikeitė. Lietuva nėra taip toli. Ten žmonės nešioja paprastus drabužius, o ne tautinius, kaip visada manėm, kai buvom jaunesni. Buvo keista visur girdėti lietuvių kalbą. Mačiau legendarinę Gedimino pilį, gražiąją Šv. Onos bažnyčią, mėlynąją Nemuną, Trakų pilį ir Aušros Vartus. Juos reikia būtinai pamatyti, kad suprastumą kokie jie gražūs.

Per tas trypas 5 dienas mačiau labai daug. Laikas Lietuvoje taip greitai bėga, kad, tik namo grįžus, pradedi galvoti, ką matei. Kai dabar vartau istorijos knygą, visi tie paveikslai pasidaro gyvi. Turėjau progos susidraugauti su lietuvišku jaunimu. Jie mane apvažinėjo po senąją Vilnių ir Kauną. Valtimi nuplaukėme į Žaliuosius ežerus ir Trakų ežerą. Per tas trypas penkias dienas pasidarėme geri draugai ir buvo labai sunku skirtis.

Kelionė į Lietuvą man labai patiko. Jeigu tik turėsiu progą vėl ten nukeliauti, būtinai važiuosiu. Kas tenai vieną kartą nuvažiuoja, visuomet nori grįžti atgal.

*Renata Ramanauskaitė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, IL*

MANO LIETUVA

Rašo Toronto Maironio mokyklos 8-to skyriaus mokiniai

Lietuva yra mano Tėvynė. Mano tėvas gimė Lietuvoje. Jo tėveliai gimė ir gyveno Lietuvoje. Aš pats Lietuvą mačiau tik fotografijose. Niekados Lietuvoje nesu buvęs, tai nežinau, ką aš daugiau myliu — Lietuvą ar Kanadą. Bet aš vistiek Lietuvą myliu! Labai gerai būtų, jei ji dabar būtų laisva ir nepriklausoma.

Kristupas Gailius

Lietuva knygoje,
Lietuva širdyse.
Lietuvos upės ir laukai,
Ir mėlynas dangus aukštai.
Lietuvos gintarai,
Lietuvos gėlynai.

Lietuva — Maironis, Kudirka.
Lietuva — kurios niekas
neužmiršta.
Lietuva — daina,
Lietuva laisva!
Lietuva dar jauna,
Lietuva amžina!

Daiva Grybaitė

Mano graži Lietuva,
O, kaip tu esi vargana!
Man nesvarbu, kad sena,
Tik kad dar tu ten gyva!

Mano graži Lietuva,
Esi man taip miela.
Kodėl tu pavergta?
Kodėl tu nelaisva?

Mano graži Lietuva,
Visiems esi mylima.
Mūsų viltis amžina,
Mano graži Lietuva!

Rimas Čiuplinskas

Tokia skaisti, graži Tėvyne,
O saulė tik spindi, kaip auksas.
Niekur pasauly nėra taip gražu,
Kaip mūsų brangioj Lietuvoj!

Tai kas, kad mes nesam laisvi!
Bet tikim į Dievą ir esam tvirti,
Kad dar šiandien širdyse gyva
Mūs Tėvynė, sena Lietuva.

Vida Dirmantaitė

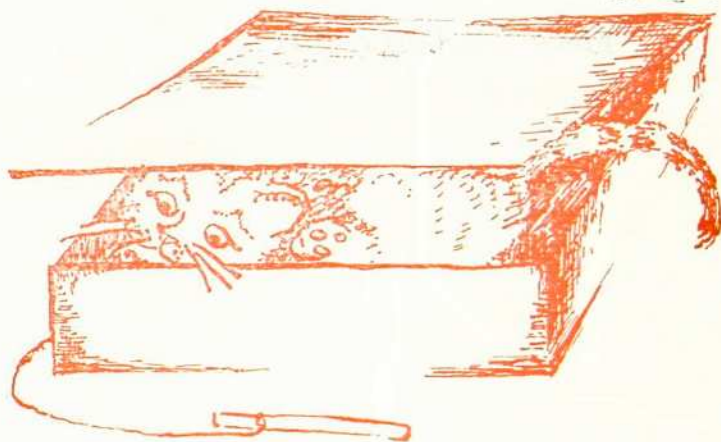
NAUJOS KNYGOS VAIKAMS

Vytės Nemunėlio MAŽŪJŲ DIENOS eilėraščių rinktinė vaikams

Jau spausdinama eilėraščių rinktinė vaikams, sudaryta iš Vytės Nemunėlio anksčiau išleistų rinkinių, kurių dabar nebegalima gauti. Knygoje rasite vaikų labiausiai mėgstamus eilėraščius.

Knygą leidžia Los Angeles Ateitininkai sendraugiai. Iš anksto užsisakant, kaina \$5.00; vėliau bus brangiau. Užsisakyti šiuo adresu: Mr. P. Grušas, 5559 Modena Pl., Agoura, CA 91301. Čekius rašyti: Lithuanian Catholic Graduates Assn. "Ateitis".

Kas gali, kviečiami prisidėti prie knygos leidimo su \$50.00 įnašu (garbės rėmėjas) ar su \$25.00 (rėmėjas). Aukos nurašomos nuo valdžios mokesčių ir bus paminėtos knygoje.

GRYBS, GRYBS lietuviškas dainorėlis mažiesiems

Didelio formato, gausiai iliustruotas dainorėlis su 56 dainomis paruoštas nuo 1-mo iki 3-čio skyriaus vaikams su žodynėliu gale. Išleido Lietuvių-Amerikiečių priešmokyklinio amžiaus sambūris — LAPAS. Spausdino Draugo spaustuvė 1983 m.

Knygos kaina: \$3.00. Prašom pridėti dar \$1.25 už persiuntimą. Knygą galima įsigyti šiuo adresu: Raminta Lapšys, 558 Green Bay Rd., Winnetka, IL 60093.